

Drenaj

— marcel · 29 Ocak 2013

aramızda kazılması güç bir lehçe
ne zor bu yeryüzünde görebilmek

şimdiki duygumun anatomisi
iyelik eki olmadan!
tamamlanmadan daha
dağınık bıraktığımız fırtınalar
bak! Bu sancı!
sencileyin!
kalbin hemen altında...

meğer, ne çok günah biriktirmişim
gözlerine baka baka
utanmadan!

Dik!
Çok dik!
ne çok yırtılıyor ruhum.

ne çok geçiyorlar önümden.
aklından geçenler, geçiyorlar önüme.
meğer ne meraklıymışım sağır olmaya.
duymazdan geliyorum, sana ağırlığımı.

gözlerinden rüya akıyor

Ve ne acıdır ki,
sen yine bir konu mankeni,
yaralı bir marangozun elinden çıkma
papatya ağaçlarından yontulmuş
belki de, en büyük yalancı, beyazdır.

Hadi ben sana çok kırıldım,
peki,
sen nerede kırıldın?

Sen bir öykü mankeni,
sarhoş zamanlarımda dirilen,
ne zenginsin,
her gün ayrı bir cümle üstünde.
çok açmış seni bu hüzünler...

İçim akıyor içim,
isimsizliğin yapıyor dudaklarıma.
İçim akıyor çok, içimin akı akıyor
sonra kayboluyorum, gayb alemimde
sonuç aynı, dibim tutmuş, düşlerimin sıcaklığından
"şartlı salıveriliyorum senden..."

Oktay Coşar